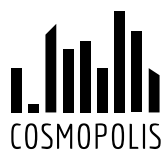

SO KY ŇA

JE TU, ABY
POMOHLA
MOJEJ DCÉRE,
ALEBO MI CHCE
UKRADNÚŤ
ŽIVOT?

J. M. DALGLIESH

SO
KY
ŇA

J. M. DALGLIESH

J. M. DALGLIESH

SOKYŇA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 373. publikáciu.

Z anglického originálu Homewrecker, vydaného vo vydavateľstve Hamilton Press
v roku 2024, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Vydanie 1., 2025
Počet strán 352
Tlač TBB, a.s.
BN: 149057/01

Copyright © JM Dalgliesh, 2024
First published in Great Britain in 2024 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Anna Chelemendiková, 2025
Cover photo © Magdalena Russocka / Trevillion Images

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a použitia tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-172-0 (ePub)
ISBN 978-80-8305-171-3 (pdf)
ISBN 978-80-8305-170-6 (print)

J. M. Dalgliesh si uplatnil právo byť označený ako autor
tohto diela.

Toto dielo je fikcia. Mená, postavy, firmy, organizácie
a udalosti – s výnimkou tých, ktoré sú jednoznačne verejne
známe – sú dielom autorovej fantázie. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, s udalosťami
alebo lokalitami je čisto náhodná.

PREDSLOV

Domov mojej rodiny sa stal miestom činu. Ako som to mohla tak strašne pokašľať, že som dopadla práve takto?

Pomaly som sa presúvala po prízemí, opierajúc sa o stenu. Viac ako predstava, že sa pošmyknem na krvou zamazanom mramore, ma desilo to, že by som sa mohla porezať na črePOCH rozbitého skla.

Jediné, čo som počula, bolo monotónne tikanie starožitných hodín v predsieni. Chodiť po tomto dome, keď bol takýto tichý, bolo až surreálne. Keď som sa tu inokedy prechádzala o tretej ráno, všetci tvrdo spali, ale to ticho v dome nikdy nebolo také tiesnivé. Môžu steny domu nasiaknuť udalosťami, ktoré sa medzi nimi udiali?

Rozhliadla som sa po predsieni. Rozbité zrkadlo bolo v troskách – úlomky dlhé ako moje predlaktie sa striedali s menšími črepmi, každý ostrý ako mäsiarsky nôž. Rezné rany na rukách ma príšerne pálili. Krv bola roztečená po stenách schodiska a pozdĺž chodby, zhlukovala sa v rohoch, kde sa podlaha stretávala so soklovými lištami. Stále som cítila jej horkú pachuť v ústach. Právě oko mi opuchlo a cítila som, že sa čochvíľa úplne zatvorí. Celá pravá strana tváre mi stúpala a spodná pera praskla tesne pri strede. Aj rozprávanie by ma bolelo.

Niežeby mi zostal niekto, s kým by som sa mohla rozprávať.

Prešla som si prstami po tvári, jemne, no aj tak to bolo bolestivé. Ľavá strana tváre ma páčila, ale krvácanie sa už trochu spomalilo. Musela som sa hýbať pomaly, inak by sa rana znova otvorila. Bolo mi jasné, že by som mala ísť do nemocnice, ale tam by mi kládli priveľa otázok.

Schody do pivnice sa strácali v tme. No vedela som, čo sa skrýva v tieni, a už som to nechcela vidieť. Opierajúc sa o stenu, aby som nabrala dych, som vytiahla z vrečka nohavíc zloženú obálku, ktorú som nosila so sebou posledných pár týždňov, a zadívala som sa na rukou napísanú adresu. Písmo na nej mi bolo povedomé, ale stále som nenašla odvahu otvoriť ju.

Bol najvyšší čas urobiť to. Ak pre mňa existoval správny čas postaviť sa svojej minulosti, práve nastal. Palcom som otvorila zalepenú hranu, nechala som obálku spadnúť na podlahu a rozložila som jediný list papiera.

Začínal sa slovami: *Moja drahá dcéra.*

Oči sa mi zaliali slzami a snažila som sa prehltnúť, no nešlo to. Zakrývajúc si ústa rukou, čítala som prvé riadky.

Som tu pre teba, kedykoľvek budeš potrebovať. Čokoľvek sa medzi nami udialo, patrí minulosti. Našu budúcnosť si však tvoríme sami.

Pritlačila som list na hrud' a slzy mi nekontrolovateľne zaliali tvár. Už som ich nedokázala zadržať.

A ak som mala byť úprimná, ani som nevedela, kvôli komu vlastne plačem. Nikdy som si to nedovoľovala. Asi by som to nemala robiť, ale teraz na tom zrejme nezáležalo. Zhlboka som sa nadýchla a obzerala som sa po troskách toho, čo bolo kedysi šťastným domovom.

Vraveli, že sa vrátia. Vrátia sa a napravia tú škodu, ktorú sme napáchali. Lenže niektoré veci sa nedajú napraviť.

Vedela som, že sa to muselo udiť. No ani vo svojich najšialenejších snoch som si nedokázala predstaviť, čo všetko tomu bude predchádzať – ani to, že to zájde až takto ďaleko.

1. KAPITOLA

SOPHIE

Pred dvomi týždňami
Piatok

Zo zamyslenia ma vytrhol hlásateľov hlas. Dvere sa otvorili. Keď som vykročila na nástupište, môj pohľad sa zastavil na obrovskom plagáte propagujúcom novú výstavu v neďalekom Múzeu Sherlocka Holmesa. Prešla som labyrintom chodieb a vyšla na Park Square. Jasné ranné slnko. Zvuk prechádzajúcich áut.

Odtiaľ to boli len tri minúty chôdze k nášmu domu na Chester Terrace s výhľadom na štyristo akrov kráľovských pozemkov v Regent's Parku. Malý prírodný raj, starostlivo upravený, ukrytý v srdci Londýna. Bývali tu Beckhamovci, Kate Moss a jeden z bratov z Oasis – alebo tu aspoň vlastnili domy. Nikdy som ich síce nevidela na vlastné oči, ale ani svojich susedov sme nevidali príliš často.

Dvaja okoloidúci na mňa vrhli nenápadné pohľady, možno ma spoznali, keď som okolo nich prechádzala rýchlym krokom. Nevenovala som im však žiadnu pozornosť – rovnako ako ani starostlivo upraveným záhradám v parku, kde sa na stromoch zelenali mladé listy. Jar sa preklápala do skorého leta. Noci boli stále chladné a cez deň sa striedali neobvykle nízke hodnoty a letné teplo. Moje myšlienky však blúdili úplne inde. Myslela som len na svoj domov. A na to, čo ma v ňom čaká. Ako to dnes uhrám? Nemala som žiadny návod na materstvo. Kiežby existoval.

Zdalo sa mi, že zvuk premávky sa stlmil, keď som kráčala po schodoch k nášmu georgiánskemu radovému domu, ktorý sa nachádzal na súkromnej ceste vedľa parku. Nebola síce úplne uzavretá pre verejnosť, ale ak ste tam nebývali, nemali ste dôvod zatúlať sa tam. Vďaka tomu sme mali dostatočné súkromie. Vsunula som kľúč do zámky a na chvíľu som sa zastavila, aby som sa upokojila predtým, než vojdem dovnútra.

Podpätky mi klopkali po vyleštenom mramore v predsieni. Zložila som si kabát, zatiaľ čo sa za mnou zatvorili dvere. Periférnym videním som zachytila postavu na konci chodby – stála opretá o zárubňu pri vchode do kuchyne.

Zavesila som si kabát, zhlboka som sa nadýchla a pozrela som sa na svoj odraz v obrovskom, bohato zdobenom zrkadle na stene. Tím kaderníkov a vizážistov v štúdiu odviezol skvelú prácu pri maskovaní mojich kruhov pod očami a jemných vrások, no výsledok pôsobil trochu neprirodzene – príliš uhladene a strnulo. Vlasy som mala vyčesané dohora. Myslela som si, že tak vyzerám profesionálnejšie, hoci iní by so mnou nesúhlasili. Napriek tomu som sa nesťažovala. Ľudia často vraveli, že by chceli vyzeráť tak dobre ako ja. Bez tímu v štúdiu by som však ani ja nevyzerala ako Sophie Beckettová z televízie. Hoci bolo iba krátko po poludní, mala som pocit, akoby som už mala za sebou celý pracovný deň.

Zvyčajne som zo štúdia odchádzala pred desiatou, ale dnes som mala poradu s produkčným tímom a k svojim správam a zmešká-
ným hovorom, ktorých bolo neúrekom, som sa dostala až oveľa
neskôr.

Bola som unavená a naozaj som teraz nepotrebovala to, o čom
som vedela, že príde. Nie dnes. Nie po tom otrasnom dni v práci.
Narovnala som si blúzku, vystrela som chrbát, ticho som vydýchla
a otočila som sa.

„Kde je tvoja sestra?“

„V kuchyni,“ odvetil Chas, môj vysoký dospievajúci syn, a ký-
vol hlavou doprava. Bol ten zodpovednejší z mojich detí, no dával
si poriadne záležať na tom, aby sa prezentoval ako typický kaliforn-
ský surfista. Našťastie nemal záľubu v rekreačných drogách – a ani
v skutočnom surfovaní, keďže v Londýne na to neboli podmienky.
„Mala by si sa na to psychicky pripraviť,“ dodal pobaveno a na tvá-
ri sa mu zjavil náznak úsmevu. Chas sa nenechával ničím vyviesť
z rovnováhy. Lenže toto, samozrejme, nebol jeho problém, ale môj.

Moja dcéra Katie sedela na lavici pri veľkom okne nášho georgi-
ánskeho domu, podopretá niekoľkými vankúšmi, s očami upretými
na tablet, ktorý držala v rukách. Bola úplne pohltená tým, čo práve
robila. Alebo ma ignorovala – mala sklonenú hlavu, vlasy jej padali
do tváre, akoby sa za ne schovávala. Skôr by som sa priklonila k tej
druhej možnosti.

Katie mala dvanásť rokov, no správala sa, akoby mala osemnásť.
Hoci, to by som krivdila Chasovi, ktorý už osemnásť mal a nepreja-
voval ani zlomok takejto nepríjemnej náladozosti. Akoby preskočila
prechod od milého dieťaťa k mrzutej tínedžerke a rozhodla sa rovno
pre tú najhoršiu verziu svojej povahy.

Nevenovala mi najmenšiu pozornosť. Zvuk z tabletu mala nasta-
vený na iritujúco vysokú hlasitosť, zrejme iba preto, aby ma vytoči-
la. S buchnutím som položila kabelku na stôl so štyrmi stoličkami

a s lavicou pri stene a postavila som sa doprostred kuchyne, čakajúc, kedy ma zaregistruje.

„No?“ oslovila som ju stroho. Na chvíľu sa na mňa pozrela, no vzápätí sa jej pohľad vrátil späť na displej. „Katie?“ Lenivo zdvihla pravú ruku v prehnane pomalom geste a stopla video.

„No čo?“ opýtala sa a konečne sa ku mne otočila. Nadvihla obočie a spod vlasov sa mi zadívala priamo do očí. Jej črty boli tak dokonale vykreslené – vysoké lícne kosti a pleť, pre ktorú by väčšina žien zabíjala. Mohla by byť detskou modelkou, keby to bolo niečo, čo by ju bavilo. No najskôr by sa musela prezliecť zo svojich obľúbených teplákov a mikín.

„Čo mi k tomu povieš?“

Zamračila sa a zatvárala sa, akoby nechápala. „Dobré ráno?“

„Dobre vieš, o čom hovorím, Katherine!“

„Ach,“ ozval sa Chas spoza môjho chrbta. „Voláš ju celým menom.“ Ignoroval môj varovný pohľad a uškrnul sa na sestru. „Myslela si si, že máš problém so školou? Tak teraz to ozaj schytáš.“

„Nepomáhaš mi, Charles,“ zavrčala som.

„Hej, nezaťahuj ma do toho!“ zvolal a rýchlo sa vyparil z kuchyne. „Veľa šťastia, sestrička.“

„Choď na prednášku!“ zakričala som za ním, ale už som sa opäť sústredila na Katie. „Čo si si to zmyslela?“

„Asi som nerozmýšľala,“ odvetila.

„Aspoň že tak.“

„Čože?“

„Som rada, že si to aspoň neplánovala.“ Uhla pohľadom, vyhýbala sa mojim očiam. „Ty si to plánovala?“ Pokrčila plecami. „Katie! Si späť v škole len tri dni! Ako si mohla...“

„Zaslúžila si to,“ prerušila ma a pokrčila plecami. Zavrela som oči, pevne som stisla pery a snažila som sa nevybuchnúť. Stratiť nervy by mi nepomohlo, ale ako vždy, ona mi to rozhodne neuľahčovala.

„Vylúčili ťa na tri týždne a si spať len tri dni...“

„Dva a niečo,“ opravila ma a pokrčila nosom.

„Čože?“

„Dnešok sa nepočíta. Bola som doma už o desiatej ráno.“

„Neskúšaj moju trpezlivosť, mladá dáma.“

„Iba konštatujem.“

„A odkedy nechávaš školu, aby volala tvojmu bratovi, a nie mne alebo tvojmu otcovi?“

„Mali volať tebe, ale bola si zaneprázdnená a nedvíhala si telefón.“

„Bola som naživo v televízii, Katie! Vážne si myslíš, že budem počas vysielania...“

„A preto som im povedala, že majú zavolať Chasovi. Hovorí sa tomu *prebrať iniciatívu*. Aspoň viem, že môj brat je tu pre mňa.“

A mala pravdu. Chas pravdepodobne ani nebol tam, kde mal byť – na univerzite.

„To nie je fér, Katie, a ty to dobre vieš. Musím pracovať...“

„Jasné, jasné, jasné... viem.“

„Len čo som dokončila vysielanie, hneď som si vypočula odkazy a zavolala som do školy.“

„No, to nebolo potrebné, lebo som už bola doma. A myslím, že tu ešte nejaký čas pobudnem.“ Oprela sa, prekrížila si ruky na hrudi a pobavena sa na mňa usmiala.

„Čo si si to, preboha, zmyslela?“

„Opakuješ sa.“

„Podpálila si skrinku svojej kamarátky...“

Katie okamžite vystrela chrbát, úsmev jej zmizol z tváre a prebodla ma pohľadom. Zdvihla prst v obviňujúcom geste. Všimla som si, že si stihla nalakovať nechty. „Po prvé, nie je to moja kamarátka. Ani náhodou.“

„To je mi jasné.“

„A po druhé, nepodpálila som jej skrinku.“

„Riaditeľ tvrdí niečo iné...“

„Podpálila som *fotku* jej priateľa, ktorá náhodou bola v jej skrinke.“

„Mohla si podpáliť celú školu!“

„Nepreháňaj,“ zagúľala očami. „Nikto sa nezamýšľa nad skutočným problémom.“

„A tým je...?“

„Ako je možné, že Olivia – ktorá je, priznajme si, tá najväčšia šikanátorka v ročníku – si myslí, že môže všetkým rozkazovať? A potom sa začne vláčiť s Freddiem...“

„Podpálila si jej skrinku kvôli chalanovi? To myslíš vážne?“ opýtala som sa cez zataté zuby.

„Nie, spravila som to, lebo ma k tomu niekto vyprovokoval.“

„Kto?“

„To nie je podstatné.“

Bola som v šoku. Katie chodila na jednu z najlepších súkromných škôl v meste. Mala všetko, čo jej mohlo zabezpečiť skvelý štart do života – a napriek tomu urobila toto. „Počkaj, až sa tvoj otec vráti z práce a dozvie sa, čo si urobila.“

„Jasné, zas to necháš naňho. Prečo by si aspoň raz nemohla prevziať rodičovskú zodpovednosť sama, keď to môže vybaviť on?“

„Prosím?“

„Nič, zabudni.“

„Ty mi budeš hovoriš niečo o preberaní zodpovednosti, Katie?“

Katie sa postavila, schmatla tablet a zamierila ku dverám. „Nechaj tak. Idem do izby.“

Keď prechádzala okolo mňa, chytila som ju za rameno. Tento rok veľmi vyrástla a teraz bola iba o hlavu nižšia odo mňa.

„Nemôžeš si len tak odísť, mladá dáma. Ani sa o to nepokúšaj.“

Vzdychla si a venovala mi pohrdavý pohľad. „Čo chceš ešte počuť?“

„Tri dni!“

„Dva,“ opravila ma a zdvihla ukazovák a prostredník.

„Možno budeš čeliť trestnému stíhaniu...“

Posmešne sa zasmiala a šklbla hlavou. Cítila som, ako mi v hrudi narastá vlna hnevu. „Jasné!“

„Budeš mať veľký problém!“

„Škola si nikdy nedovolí riskovať negatívnu publicitu, ktorú by prinieslo trestné stíhanie. Nikdy by to neurobili,“ vyhlásila sebavedome.

„*Môžu ťa vylúčiť!*“

Naklonila hlavu, odhrnula si vlasy z tváre a zdvihla bradu. „Vravíš to, akoby to bolo niečo zlé.“

„Katie Mortonová, máš...“ Nevedela som, čo mám povedať.

„Mám zaracha?“

„Choď do svojej izby!“

„Ďakujem. Už bolo načas.“ Pustila som ju a ona odkráčala preč.

„A tablet nechaj na stole, chvíľu ho neuvidíš.“ Nebolo to veľké víťazstvo, ale v tej chvíli som brala čokoľvek, čo sa mi naskytlo.

Katie oboma rukami treskla tabletom o stôl, keď prechádzala okolo, a bola som rada, že som k nemu kúpila odolné cestovné puzdro, inak by sa obrazovka určite rozbila. Potom bez jediného slova zmizla.

Hnev pomaly vyprchal a zanechal mi len pulzujúcu bolesť hlavy. Rukami som si pretrela tvár a dlaňami som zatlačila na svoje unavené oči. Skutočne som mala pocit, že ju strácam. Ako keby som úplne zlyhala.

Nasledujúce ráno som sa v duchu pripravila na ďalšiu bitku. Výťah cinkol, dvere sa zatvorili a Katie vošla do kuchyne, rozhládajúc sa a potláčajúc zívnutie. Mala na sebe svoju večnú mikinu – ak to nebol

prejav jej módného vkusu, tak neviem, čo iné. Katie využívala výťah, ktorý dal Scott vyrobiť pri renovácii ešte pred našim nasťahovaním. Naš dom bol úzky, poschodový a schodov bolo veľa, ale ja som výťah nepoužívala – nie od toho dňa, keď som v ňom uviazla na osem hodín.

„Zdalo sa mi, že som počula otcov hlas.“

„Práve odišiel behať, o chvíľu bude späť. Si hladná?“

Prikývla a sadla si na stoličku pri barovom stole. Predpokladala som, že toto bol spôsob, akým tínedžer vyjadruje svoju žiadosť: *Mami, prosím, priprav mi raňajky*. Bola to klasická situácia, keď ani jedna z nás nechcela hovoriť o tom, čo viselo vo vzduchu – o správaní mojej dcéry.

Jedným z dôvodov, prečo sme sa vrátili z Francúzska do Anglicka, bolo, aby naše deti vyrastali s čo najlepšimi dostupnými možnosťami. A, samozrejme, aj kvôli novému začiatku, ktorý sme všetci tak veľmi potrebovali. No teraz sa zdalo, že Katie svojím správaním ničí všetky naše starostlivo premyslené plány aj svoju vlastnú budúcnosť.

Atmosféra v dome bola napätá. Emócie vreli. Môj manžel Scott a ja sme sa snažili pochopiť, ako sme sa sem vôbec dostali, nehovoriac o tom, čo máme urobiť, aby sme veci napravili. Obaja sme mali náročné kariéry v médiách, ktoré si vyžadovali našu plnú pozornosť, zatiaľ čo naša dcéra si evidentne zvolila cestu sebadeštrukcie.

Ešte stále mala domáce väzenie za posledný malér v škole a hrozilo, že by v ňom mohla zostať až do osemnástky. Scott najskôr nasaďil svoje vyjednávacie schopnosti, aby škola namiesto definitívneho vylúčenia udelila Katie len dočasné. Našťastie sa rozhodli, že ten incident nenahlásia úradom. Vďaka Bohu. Už som si vedela predstaviť tie novinové titulky, keby tak urobili. Aj keď, je možné, že raz budem v novinách – no domnievam sa, že to bude z úplne iného dôvodu než kvôli svojej dcére.

Tentoraz som akosi pochybovala, že jej to prejde.

Budeme musieť nájsť iné riešenie pre Katie, kým sa nám podarí objaviť školu, ktorá by ju prijala. Školy medzi sebou komunikujú, najmä keď ide o študentku vylúčenú za podpaľačstvo. Teda, „podpaľačstvo“ mohlo znieť trochu dramaticky, ale tak to škola klasifikovala. A nemohla som im to mať za zlé.

Pred dvoma rokmi bola Katie tým najláskavejším, najmilším dieťaťom, aké sme si mohli priať. Lenže veci sa zmenili. Vedela som, že by som jej nemala ustupovať, ale zároveň som netušila, ako sa mám správať. Mala som strach, že všetko ešte viac zhorším.

Bola som v tom úplne stratená, ako keby som sa snažila udržať nad hladinou uprostred Tichého oceánu.

„Na čo máš chuť?“

„Je mi to fuk. Mohla by som si dať hrianky a cereálie?“

„Samozrejme.“

Vošla som do špajzy a vytiahla som dva krajce celozrnného chleba, aby som ich hodila do hriankovača. Potom som prešla k chladničke, vzala som fľašu s pomarančovým džúsom a postavila som ju pred Katie na stôl spolu s čistým pohárom. V tej chvíli zazvonil zvonček pri dverách.

Keď som sa k nim približovala, uvedomila som si, že som sa ešte ani neosprchovala, ani poriadne neobliekla. Ráno som na seba iba natiahla prvé oblečenie, ktoré mi prišlo pod ruku, aby som neprebudila Scotta – príliš veľké tepláky a ošúchaný sveter. Rána bývali ešte chladné. Počas víkendov sme spávali spolu v spálni, ale keď som mala skorú zmenu v štúdiu, trávila som noci v hosťovskej izbe na najvyššom poschodí.

Kto by sa u nás mohol ukázať v sobotu ráno? Nebývalo zvykom, že by sme mávali neohlásené návštevy.

Dúfala som, že som nezabudla na niečo dôležité. Nebolo by to však u mňa nič neobvyklé. Napríklad v júni mi úplne vyfučal z hlavy

tenisový turnaj. Niežeby ma tenis nejako zvlášť bavil, ale vstúpili sme do klubu kvôli Scottovej práci a zlepšeniu jeho kontaktov. Scott pôsobil ako mediálny manažér a zaoberal sa vývojom a produkciou televíznych programov pre rôzne štúdiá. V takom konkurenčnom prostredí bolo kľúčové poznať tých správnych ľudí a mať k nim prístup takmer kedykoľvek.

Športujte, je to dobré pre duševné zdravie, vraví sa. Určite je to pravda. No vždy, keď som sa po tej udalosti, o ktorej sa nikdy nerozprávame, ukázala v klube, videla som ľudí, ako si o mne šepkajú poza chrbát. Scott stále tvrdil, že nikto nič nevie. A môj psychiater by určite nikomu nevyzradil, o čom sa bavíme počas našich sedení – dokonca ani svojej manželke. Lenže ja som videla ich pohľady. Všetci sa pýtali to isté: ako sa mohla takáto psychicky labilná žena vydať za muža, ako je Scott?

Môj manžel bol pekný, šarmantný a charizmatický. Muži, ktorí sú šarmantní, dokážu ľudí upokojiť, vďaka čomu ich vedia prinútiť urobiť to, čo chcú. Charizmatickí muži to ani nepotrebnú – jedno-ducho vás k sebe pritiahnu a potom urobíte presne to, čo chcú oni. A raz za čas – veľmi výnimočne – sa nájde niekto, kto zvládne oboje. Scott bol presne taký. Muži, ženy, všetci mu padali k nohám. Bolo fascinujúce sledovať ho v akcii. Robil to s takou ľahkosťou.

Ľudia v tenisovom klube – a vlastne aj v Scottových pracovných kruhoch – boli uzavretá skupina. Ak ste nepatrili priamo medzi nich, bol to osamelý svet. Usmievali sa, srdečne vás vítali, pozývali vás na isté akcie. Nie na všetky, samozrejme – nie na tie najintímnejšie stretnutia, ale iba na väčšie spoločenské udalosti. Chceli si vás pritiahnuť dosť blízko na to, aby odhadli vašu hodnotu, ale nie tak blízko, aby ste sa stali jedným z nich. Zatiaľ ešte nie.

Chceli, aby ste sa v ich prítomnosti cítili príjemne – aby sa vám mohli dostať za chrbát a vraziť vám doň dýku, keď nastane ten správny čas.

Určite nikomu neušlo, ako som sa tackala a lapala po dychu na tenisovom kurte ako nejaká opitá starenka.

Potlačila som myšlienky na tenisový klub a zahľadela som sa do priezoru vo dverách. Osoba za dverami stála chrbtom ku mne. Vide-la som, ako sa oproti v parku prechádzali ľudia so psami. Nádýchla som sa a otvorila som dvere.

Mladá žena, vysoká asi stosedemdesiat centimetrov, sa otočila a usmiala sa. Vietor jej rozfúkal vlasy a ona si ich odhrnula z tváre. Poryv vetra sa zároveň pohral s lístím na starostlivo udržiavaných rastlinách v kvetináčoch, ktoré lemovali vchod do nášho domu.

Bola to brunetka a mohla mať okolo dvadsať až dvadsaťpäť rokov. Možno bola na prahu tridsiatky, ale nemala na tvári ani náznak vrások, ktoré by to mohli prezradiť.

„Dobré ráno! Pani Mortonová?“ opýtala sa veselo. V rukách držala spis. Na pleci jej visela malá čierna kabelka. Zuby mala oslnivo biele, hoci neboli dokonalé. Dala si ich vybieliť, ale určite nebola jednou z tých žien, ktoré leteli za hollywoodskym úsmevom do Turecka. Mala na sebe tmavomodrý biznisový kostým a snehobielu blúzu, ozdobenú jemnými volánikmi a viazaním pri krku. Obuté mala praktické topánky na nízkych podpätkoch.

„Beckettová,“ opravila som ju zdvorilo. Náhle som si uvedomila, ako neupravené vyzerám. Použila som dvere ako bariéru, aby som sa čo najviac skryla pred očami okoloidúcich. Táto žena sem iste prišla za Scottom. „Obávam sa, že môj manžel práve nie je doma,“ oznámila som jej, pričom som pootvorila dvere a naznačila jej, aby vošla. Rýchlo vstúpila a ja som ešte rýchlejšie zatvorila dvere, skôr než by si ma vážení obyvatelia Chester Terrace stihli obzrieť v mojom prehnane ležérnom outfite. „Čoskoro sa vráti.“

„Ďakujem, pani Mortonová.“

„Beckettová.“

„Ach, áno, Beckettová. Prepáčte. Vy ste z televízie, však?“

Prikývla som. Stále som používala svoje rodné priezvisko, čo Scotta nikdy neprestalo iritovať. Bola to však jedna z mála vecí, ktorých som sa odmietla vzdať.

„Áno,“ odvetila som, pričom som si automaticky uhladila oblečenie, aj keď som vedela, že to môj vzhľad nezachráni.

„Hovorili mi to, ale, bohužiaľ, v poslednom čase veľmi televíziu nepozerám. Navyše som už nejaký čas nebola v krajine.“

„Naozaj?“ spýtala som sa trochu zvedavo. „Odkiaľ ste sa práve vrátili?“

Začala si obzerať vstupnú halu – kombináciu mramoru a dreveného obkladu doplnenú vkusným nábytkom. Bolo to bežné, keď k nám niekto prišiel prvýkrát. Náš dom musel pôsobiť ako luxusný hotel. Scott mal vkus – alebo jeho interiérový dizajnér. To, ako sa mu podarilo dosiahnuť efekt honosnosti a zároveň striedmej elegancie, mi pripadalo ako čistá alchymia.

„Pracovala som v zahraničí,“ odpovedala, pričom sa znovu sústredila na mňa. Zdalo sa, že sa trochu hanbí, že som ju pristihla pri obdivovaní nášho interiéru, a líca jej mierne očerveneli. „Najnovšie vo Francúzsku a Švajčiarsku, predtým v Južnej Amerike.“

„Fíha. Vystriedali ste toho dosť...“ Len čo som to vyslovila, uvedomila som si, ako to vyznelo, a rýchlo som sa to snažila opraviť. „Nemyslela som to tak, ako to vyznelo...“

„To je v poriadku, pani Mort... Beckettová.“ Jemne mi položila ruku na predlaktie. Mala dokonale upravené nechty nalakované sýtočervenou farbou, ktorá ladila s jej rúžom. Kostým jej skvele sedel na tele.

Vyzerala bezchybne – čo bolo presne to, čo by ste čakali od niekoho, kto žil a pracoval vo Francúzsku a Švajčiarsku. Ženy na kontinente si ozaj potrpeli na svoj vzhľad. Tepláky a starý sveter by v ich spoločnosti rozhodne neprešli – určite nie, ak ide o prijímanie hostí.

„Dobrý deň.“ Obe sme sa otočili. Katie vykukala spoza rohu z kuchyne a nedôverčivo nás pozorovala.

„Ahoj,“ odpovedala jej žena s milým úsmevom. V tej chvíli mi došlo, že som sa jej ešte stále nespýtala na meno, čo mi teraz pripadalo mimoriadne neslušné. „Katie, toto je...“ Obrátila som sa k nej s očakávaním, že sa predstaví sama.

„Deanna,“ povedala bez zaváhania. Vykročila vpred a natiahla pravú ruku ku Katie. Tá sa opatrne vynorila z bezpečia kuchyne, rýchlo si utrela dlaň o stehno a prijala podanú ruku.

„Katie,“ predstavila sa krátko.

„Veľmi ma teší, Katie. Tuším ti zostala čokoládová nátierka na perách?“ Katie si okamžite oblizla ústa a prikývla. „To je aj moje obľúbené raňajkové jedlo,“ pokračovala Deanna s úsmevom. „Čokoládovú nátierku s lieskovými orieškami mám najradšej, pokiaľ neobsahuje palmový olej...“

„Používanie palmového oleja je hrozné pre biotopy orangutanov,“ vyhlásila Katie a prižmúrila oči.

„Presne tak a, samozrejme, mali by sme robiť všetko pre to, aby sme obmedzili výrub stromov kvôli výrobe oleja,“ vyhlásila Deanna sebedome.

„Spotrebiteľská sila v akcii,“ prikývla Katie horlivo. „To je jediný spôsob, ako dosiahnuť zmenu na korporátnej úrovni.“

Netušila som, že ju takéto veci vôbec zaujímajú. Vlastne, že ju zaujíma čokoľvek. Premýšľala som nad tým, či jej takéto myšlienky vtĺkali do hlavy učiteľa, alebo sledovala nejakého aktivistu na sociálnych sieťach.

„Lenže,“ pokračovala Deanna bez zaváhania, „výrobcovia sa už stihli prispôbiť a teraz dávajú palmovému oleju iné názvy v zozname ingrediencií, aby nás oklamali.“

„No mňa veru neoklamú!“ vyhlásila Katie víťazoslávne a pravdepodobne mala pravdu. Katie sa len tak ľahko nenechala vodiť za nos. „Prišli ste za mojím otcom?“

„Áno,“ odvetila Deanna. „Presne tak.“

„Dáte si pomarančový džús, kým budete čakať?“

Deanna sa pozrela na mňa. Kývla som jej, nech sa ponúkne, a ona sa usmiala. „Áno, veľmi rada.“ Katie ju chytila za ruku a razantne ju odviedla späť do kuchyne. Deanna sa na mňa ešte rozpačito pozrela ponad plece, skoro zakopla, ale zdalo sa, že má dobrú náladu.

Nikdy som nevidela, že by si Katie k niekomu takto rýchlo vytvorila vzťah.

Ku mne rozhodne nebola taká priateľská. Už poriadne dlho.